

De echte reden achter de invasie van Andaloes was de wraak waar Europa naar smachtte sinds hun vernederende verlies tijdens de kruistochten. Na de genadeslag uitgedeeld was door de moslims en nadat ze weggejaagd waren van moslimlanden koesterden de westerlingen wrok jegens de moslims. Hun harten waren vervuld van haat en verachting jegens de moslims. Ze zouden het niet durven om hun onderneming in het Oosten te herhalen want ze waren ervan bewust dat de moslims daar in staat waren elk offensief af te weren. Ze dachten dat wraak makkelijker te verkrijgen was in Andaloes. Bij tijd zette Europa haar aanval in op Andaloes en scheurde haar op brute wijze in stukken gebruikmakend van guillotines en crematoriums tegen haar inwoners. Het was nog barbaarser dan door beesten, zijnde een van de meest verachte van de vele beschamende daden uitgevoerd door het Westen. Desalniettemin werden ze aangemoedigd door de nalatigheid van de moslims in het steunen van Andaloes. De moslims waren sterk genoeg in die tijd en in een positie om die wilaya militair te ondersteunen tegen haar westerse vijanden. Echter, de moslims verslaptten en lieten Andaloes als een gemakkelijke prooi achter. Dit moedigde het Westen aan om zelfs nog verder te denken over wraak en was het niet voor de macht van de moslims, vooral de Ottomaanse Staat, zouden de aanvallen snel en krachtig neerkomen op de rest van de moslimlanden. Het was de pure macht van de moslims en de verovering van grote delen van Europa door de binnenvallende Ottomanen die grote angst zaaiden onder de westerlingen en zette hen zo onder druk, dat ze wel eerst twee maal na zouden denken alleer een overhaaste onderneming te beginnen tegen de moslims opdat ze niet verslagen zouden worden zoals tijdens de kruistochten. De westerse invasie moest worden uitgesteld tot de tweede helft van de achttiende eeuw. Alleen toen had stagnatie de Islamitische wereld getroffen. Dus, met de moslims die het opleggen van de islamitische boodschap op internationaal vlak verlieten en met de afname van de harstocht van Islam in hun harten en gedachten was het alleen toen dat hun grootsheid en macht verminderde in de ogen van hun vijanden. Hierop volgend intensiveerden de culturele en missionaristische invasies van de islamitische wereld vergezeld door de politieke invasie dat de moslimlanden opdeelde. Tijdens het bestuur van Catherine (1762-1796) bevocht Rusland de Ottomanen en versloeg hen. Tijdens dit proces was er een groot stuk van hun land afgesneden. De Russen namen de stad Azov en het al Qaram schiereiland (de Krim) alsmede het geheel van de noordelijke kust van de Zwarte Zee. Ze richtten de stad van Sevastopol op als een militaire basis in het schiereiland en bouwden de commerciële poort van Odessa aan de Zwarte Zee in het zuiden van Oekraïne. Rusland werd een grote zorg voor het buitenlandse beleid van de Ottomaanse Staat, die de soevereiniteit over de Romeinse emiraten had aangenomen en beschouwde haarzelf als de beschermer van het Christendom binnen de Ottomaanse Staat. In 1844 sneed Rusland heel Turksitan af van de Islamitische Staat en completeerde haar occupatie van heel Qafqas. Rusland was echter niet de enige staat die de strijd voerde met de Ottomanen, de rest van de westerse machten deden dit ook. Op 1 juli 1798 viel Napoleon Egypte aan en bezette haar snel. In Februari 1799 viel hij de zuidelijke poort van asj Sjaam aan en nam Gaza, ar Ramlah en Yafa. Hij stond dicht bij het fort van Akka (beroemd in de kruistochten als Acre), maar zijn aanval faalde en dus keerde hij terug naar Egypte, daarna naar Frankrijk en zijn onderneming faalde uiteindelijk in 1801. Echter, ondanks het feit dat zijn campagne onsuccesvol en vruchteloos was gebleken, beïnvloedde dit de Ottomaanse Staat ten zeerste. In zijn nasleep zette de meeste van de landen van Europa hun aanval in op de Islamitische wereld en bezetten delen van haar land. De Fransen bezetten Algerije in 1830 en werkten naar het bezetten van Tunesië totdat ze dit daadwerkelijk ook deden in 1881. Ze bezetten Marrakesh in 1912. De Italianen bezetten Tripoli in 1911 en dit markeerde de

scheiding van Noord Afrika wat niet langer geregeerd werd door de Islamitische wetten van de Ottomaanse Staat. Het werd geregeerd door de ongelovigen en was direct door hen gekolonialiseerd. De Westerlingen lieten het niet hierbij maar continueerde de consolidatie door hun bezetting met de overige delen van de staat te completeren. Engeland bezette Aden in 1839 en breidde zijn convenant uit inclusief Lahadj en de andere negen Protectoraten die spreidden van de zuidelijk Jemenitische grenzen tot het oosten van het Schiereiland. De Britten hadden India daarvoor allang belegerd, derhalve ontkleedden ze de moslims van hun autoriteit erover gedurende het proces. Ze concentreerden hun onderdrukking specifiek op de moslims, die de mensen van autoriteit waren in India. De Britten grepen dus de autoriteit en kolonialiseerden India. Daarna begonnen ze een proces gericht op het verzwakken van de algemene positie van de moslims. In 1882 belegerde Engeland Egypte en in 1889 Soedan. Ondertussen bezette Nederland Oost Indie; Afghanistan was onder Brits-Russische druk en zo ook Iran. De Westerse aanvallen op de Islamitische wereld intensiverden totdat het gevoel kwam dat het geheel viel onder westerse hegemonie en dat de campagne van de kruisvaarders hervat was en succes na succes bereikte. Stappen waren genomen om deze westerse invasie te weerstaan en de hevige druk te minimaliseren. Verzetsbewegingen braken uit in verschillende plaatsen. Een revolutie barstte uit in Algerije, de moslims van China pakten de wapens op net zoals de Mahdiyyoen in Soedan dit deden. De Sanoesiyya revolutie barstte eveneens uit. Dit bewees eigenlijk dat er nog steeds enige vorm van vitaliteit over was gebleven in de Islamitische wereld ondanks zijn achteruitgang en zwakheid. Echter, al deze pogingen faalden volledig en het lukte hen nooit de Islamitische wereld te verlossen. Het Westen voegde zijn militaire invasie toe, bedoeld om de Islamitische wereld cultureel en politiek op te delen en ging door met het afscheiden van andere delen van de Islamitische wereld en werkten hardnekkig richting het vernietigen van de Ottomaanse Staat, want dit was de Islamitische Staat die de moslims wereldwijd vertegenwoordigde. Met dit doel voor ogen vestigde het Westen etnische en nationalistische groeperingen. Om te beginnen wekten ze de mensen van de Balkan op om te rebelleren in 1804. Dergelijke rebellen werden gefinancierd door het Westen en het leidde uiteindelijk naar de onafhankelijkheid van de Balkan in 1878. De buitenlandse machten wekten de Grieken ook op om te rebelleren in 1821, totdat deze rebellie, dankzij hun interventie, eindigde in de onafhankelijkheid van Griekenland van de Ottomaanse Staat in 1830. Het was in deze fase dat de Balkan volgden totdat de schaduw van de Ottomaanse Staat niet langer meer golfde door Kreta, Cyprus en de meeste van de Mediterrane eilanden waar ze eens regent over was. De meeste van de inwoners van deze plaatsen werden verjaagd van hun huizen en gedwongen te vluchten dankzij de barbaarsheid van de ongelovigen. Ze zochten toevlucht in de Arabische landen wat nog steeds moslimland was en een deel was van de Islamitische Staat. De Carcassianen, de Boesjnakken, de Tjetjenen en anderen zijn de zonen van de helden die weigerden het bestuur van de ongelovigen te gehoorzamen en vluchtten met hun dien naar de veiligheid van het Islamitische huishouden en het Islamitisch bestuur. De westerlingen gingen zelfs nog verder en moedigden in het geheim de separate bewegingen onder de moslims zelf binnen de Staat, d.w.z. tussen de Arabieren en Turken aan en ondersteunden hen. Ze steunden de nationalistische bewegingen en hielpen Turkse en Arabische politieke partijen op te richten zoals onder andere de "Turkiyya al Fata Partij" (Turkse jongeren), de "Unie en Progressie Partij, de "Arabische Onafhankelijkheids Partij" en de "Partij van de Overeenkomst (Al 'Ahd)". Dit resulteerde in het gewelddadige interne geschud van het lichaam van de staat en het begon af te breken gekoppeld aan de buitenlandse invasies. De ongelovige machten achtten het veelbelovend hun aanval in te zetten jegens de islamitische

wereld, de rest van haar land belegerend en de Islamitische Staat vernietigend door het bestaan ervan uit te wissen. Dit was aan het begin van de Eerste Wereldoorlog waar de Ottomaanse Staat in werd geforceerd en in haar verlies eindigde. De bondgenoten verschenen als de overwinnaars en ze verdeelden de Islamitische wereld tussen hen als oorlogsbuit. Alles wat overbleef van de Islamitische Staat was Turks land wat tegenwoordig bekend staat als Turkije en wat nog overbleef aan het einde van de oorlog in 1918 overgeleverd aan de Westerse machten tot 1921, toen het op haar beurt lukte onafhankelijk van hen te worden na de bondgenoten te verzekeren dat ze het Islamitische regeringssysteem zou verlaten.